

4ο Πειραματικό ΓΕΛ Τρικάλων «Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης»

1η συμμετοχή στο μαθητικό Διαγωνισμό διηγήματος
για τη Μικρασιατική Καταστροφή
που συνδιοργανώνουν

το Πανεπιστήμιο Πειραιώς και το Πρότυπο Λύκειο της Ιωνιδείου Σχολής

Συγγραφείς: οι μαθήτριες της Α΄ Λυκείου

Ευαγγελάκου Ιωάννα και Γκιολέ Μελίνα

Υπεύθυνες εκπαιδευτικοί:

Βάγγου Ευφροσύνη- Αποστόλου Μαριάννα

Τίτλος διηγήματος:

Αμφίβια

Αθήνα, Καισαριανή 1939

«...Ο πελάτης αναλαμβάνει να καταβάλλει τό συνολικόν κόστος τῶν ὑπηρεσιῶν ...»
δακτυλογραφώ. Ξάφνου το παράθυρο ανοίγει και ο άνεμος σηκώνει τα έγγραφα από το
γραφείο.

-Κοίτα να δεις αέρα που έχει σήμερα. Ασφάλισε καλά τα παράθυρα Μάρω γιατί θα μας τα
κάνει όλα άνω κάτω. μου είπε ο Οδυσσέας, αφεντικό και σύζυγος μου.

Κλείνω το παράθυρο και συνεχίζω να γράφω «...οι όποτες παρέχονται από τήν εταιρεία, τό
όποιον άνέρχεται εις στό χρηματικό ποσόν ...». Ο ήχος της βροχής πάνω στο τζάμι μου ξανά
αποσπά την προσοχή. Η μνήμη μου ανατρέχει στο παρελθόν. Τέτοιες μέρες πριν δεκαεπτά
χρόνια ήταν που καταστράφηκε η πατρίδα μου, η Σμύρνη. Αναπολώ όλες τις όμορφες στιγμές
που είχαμε ζήσει σε εκείνο το μέρος.

Η Σμύρνη ήταν το κέντρο των γεγονότων. Άπειρες καινοτομίες. Οι κοπελιές φορούσαν
πανέμορφα φορέματα, κοσμήματα, αρώματα. Στο σχολείο πηγαίναμε αγόρια, κορίτσια
μαθαίναμε αγγλικά, γαλλικά. Ο κόσμος ασχολούνταν με τις τέχνες, υπήρχε βιομηχανική
ανάπτυξη, εμπόριο. Ήταν ένας τόπος ζωηρός, φωτεινός, δεν του έλειπαν οι χαρές και τα
πανηγύρια.

Η ζωή μας εκεί ήταν πλουσιοπάροχη. Ο πατέρας μου ήταν έμπορος ελαίων και σαπώνων.

Ήμουν δεκατεσσάρων ετών όταν φύγαμε από τη Μικρά Ασία. Τις μέρες της μεγάλης
πυρκαγιάς της Σμύρνης τις θυμάμαι ξεκάθαρα. Ήταν 31 Αυγούστου του 1922 (με το παλιό

ημερολόγιο) όταν ξεκίνησε η πυρπόληση της πόλης. Οι Τούρκοι από τα ξημερώματα είχαν ξεκινήσει τις αρπαγές, τις λεηλασίες σπιτιών και περιουσιών.

Φοβόμασταν πολύ. Δεν ξέραμε τι θα μας ξημερώσει. Εγώ ,τα αδέρφια μου και η μητέρα μου κλειδωθήκαμε στο κελάρι. Ο πατέρας μου επέμεινε να μην κοιμηθεί μαζί μας. Κρατούσε ένα τσεκούρι και το τυφέκιο του και ήταν σε επιφυλακή όλο το βράδυ πίσω από την εξώπορτα του σπιτιού.

Έξω επικρατούσε άκρα του τάφου σιωπή το μόνο που ακουγόταν ήταν η βροχή. Μολονότι ήταν αρχές φθινοπώρου δεν ένιωθα πως αυτό το ψιλόβροχο σήμαινε την αρχή του φθινοπώρου αλλά οσφραινόμουν πως η φύσις θρηνούσε για το βίαιο θάνατο της Σμύρνης. Σαν να ξέπλενε τα αίματα από τα απάνθρωπα εγκλήματα που συνέβαιναν σε αυτόν τον τόπο.

Με αυτές τις παράλογες σκέψεις και ένα σφίξιμο στο λαιμό έκλεισα τα μάτια μου και ξάπλωσα στα πόδια της μικρής μου αδερφής, της Αδριανής. Με νανούριζε η μελωδία των σταγόνων νερού που χάιδευαν τη στέγη του σπιτιού μας. Ταξίδεψα για λίγο με αυτή μελωδία σε άλλους κόσμους. Έψαχνα μια ουτοπία να ζήσω εκεί. Τα λεπτεπίλεπτα δάκτυλα της Αδριανής μπλεκόντουσαν μέσα στα μαλλιά μου.

«Μπαμ...»

Αυτός ο ήχος δεν είναι η μελωδία της βροχής. Σκέφτομαι. Σηκωνόμαστε όλοι όρθιοι. Βγαίνουμε από το κελάρι και ήσυχα κατευθυνόμαστε προς τη πηγή του ήχου. Μόλις φτάνουμε στην τραπεζαρία αντικρίζουμε έναν τσέτη να ληστεύει τα συρτάρια μας. Μη ξέροντας τη πρέπει να κάνει η μητέρα μου αρπάζει ένα βαρύ κηροπήγιο και το πετάει στο κεφάλι του εισβολέα. Μένει αναίσθητος.

«Μπαμ...»

Αυτός ο κρότος είναι διαφορετικός από το προηγούμενο.

-Πυροβολισμός! λέει έντρομη η μητέρα.

-Μάρω, πάρε τα αδέρφια σου και φύγετε! Εδώ είναι επικίνδυνα! συμπληρώνει.

-Δεν υπάρχει περίπτωση να φύγουμε χωρίς εσένα και τον μπαμπά. Της απαντάω.

Η μητέρα τρέχει προς τη κουζίνα και αντικρίζει τον πατέρα γεμάτο αίματα. Τον είχαν πυροβολήσει. Την αντικρίζουν οι άλλοι δύο τσέτες που είχαν εισβάλει στο σπίτι. Ο ένας της επιτίθεται. Ο άλλος τσέτης κατευθύνεται προς τα άλλα δωμάτια.

Εμένα, την Αδριανή και τον Αχιλλέα, τον αδερφό μου, δε μας είχαν δει. Άρπαξα ένα ριχτάρι, το τύλιξα γύρω από το πρόσωπο του τσέτη και το έσφιξα. Η μητέρα μάς έβγαλε έναν έναν από το σπασμένο παράθυρο της κουζίνας. Έπειτα βγήκε και εκείνη.

-Και τώρα τι κάνουμε; ρωτάει η Αδριανή.

Η μητέρα μου παίρνει τον Αχιλλέα αγκαλιά και λέει: «Πρέπει να βγούμε στο λιμάνι.»

Αρχίσαμε να τρέχουμε. Μόλις φτάσαμε στο λιμάνι είδαμε έναν νεαρό. Μας λέει: «Do you need some help? (Χρειάζεστε βοήθεια ;)

«We have to get out of here. » (Πρέπει να φύγουμε από εδώ .) του λέω εγώ που μιλούσα επαρκώς την αγγλική γλώσσα.

«Okay, come with me.» (Εντάξει, ελάτε μαζί μου.)

Καθώς ανεβαίναμε στο καράβι ακούσαμε βήματα και έπειτα μια λαχανιασμένη φωνή είπε.

« Excuse me, may I get on the boat too, I am injured? »(Μπορώ να ανέβω και εγώ στο καράβι, είμαι τραυματίας.)

Γυρίζω το κεφάλι μου και βλέπω ένα ψιλόλιγνο παλληκάρι, εξαιρετικά εμφανίσιμο. Είχε αμυγδαλωτά μάτια, με χρώμα σαν του κεχριμπαριού, εκφραστικό βλέμμα, έντονο. Κοκκινωπά μάγουλα και ασυνήθιστα σκουρόχρωμα χείλη. Τα μαλλιά του ήταν καλοσχηματισμένοι, καστανόξανθοι βόστρυχοι. Φορούσε ένα κοντομάνικο γαλάζιο πουκάμισο και ένα καφέ παντελόνι με τσάκιση το οποίο είχε κόκκινες στάμπες από αίμα.

Ο άγγλος του απαντάει «Of course!»(Βεβαίως!)

Τον πιάνει από το μπράτσο και τον βοηθάει να ανέβει στο καράβι. Μας κατευθύνει στο αμπάρι.
«Stay here, you'll be safe.»(Μείνετε εδώ, θα είστε ασφαλείς.)

Ο γοητευτικός νεαρός απλώνει το χέρι του προς τη μητέρα μου και λέει: « Με λένε Οδυσσέα.»

-Βασιλική. Λέει η μητέρα μου και κάνει χειραψία μαζί του.

-Και εσύ δεσποινίς πώς λέγεσαι; Μου απευθύνεται.

-Μάρω. Αυτή είναι η αδερφή μου, η Αδριανή και ο μικρός λέγεται Αχιλλέας.

-Πόσο χρονών είσαι παλικάρι μου; Ρώτησε η μητέρα μου.

-Εικοσιενός.

-Και τι δουλειά κάνεις;

-Σπουδάζω νομική στο Παρίσι. Αλλά τώρα το καλοκαίρι ήρθα στη Σμύρνη να δω τους δικούς μου και να βοηθήσω τον πατέρα μου στην επιχείρηση που έχει.

Αυτές ήταν οι τελευταίες στιγμές που βιώσαμε στη Σμύρνη. Το ταξίδι διήρκεσε πολλές μέρες. Το καράβι τελικά μας άφησε στην Αθήνα. Η μητέρα μου έκανε ότι μπορούσε για να μας μεγαλώσει. Δούλεψε ως πλύστρα και παρότι υπήρξαν δυσκολίες καταφέραμε να τελειώσουμε το σχολείο. Πριν από επτά χρόνια ξανά συναντήθηκα τυχαία με τον Οδυσσέα. Παντρευτήκαμε, κάναμε έναν γιο και τώρα δουλεύω ως δακτυλογράφος στο συμβολαιογραφείο του στη Καισαριανή.

Επιβιώσαμε! Ζήσαμε δύσκολους καιρούς και καταλήξαμε να ζούμε έτσι όπως ποτέ δε φανταζόμασταν. Αλλά τα καταφέραμε. Γιατί για να επιβιώσεις σε αυτές τις καταστάσεις πρέπει να μεταμορφωθείς σε αμφίβιο. Όταν είσαι πρόσφυγας αναγκάζεσαι να προσαρμοστείς και να παλέψεις με ό,τι έχεις όπου και αν βρίσκεσαι.

